

KRISTAUS KARALIAUS

LAIVAS

No. 13. Mt. XVII

Kovo-March 27, 1937

VELYKŲ SEKMADIENIS

LEKCIJA

1 Kor. 5, 7-8.

BROLIAI, išvalykite senąjį raugą, kad būtumėte naujas įmaišymas, taip kaip jūs ir esate nerauginti. Juk mūsų velykinis avinėlis, Kristus, jau paaukotas. Taigi, švėskime šventes ne senu raugu, nė piktenybės ir nedorybės raugu, bet nerauginta tikrybės ir tiesos duona.

EVANGELIJA

Morkaus 16, 1-7.

ANUO METU, Marija Magdalena, Marija Jokūbo motna ir Salomė nusipirko kvepalų, kad atėjusios pateptų Jėzų. Labai anksti pirmą savaitės dieną jos atėjo pas kapą,

„...Jis atsikėlė, jo nėra čionai; štai vieta, kame jį buvo padėję.“

jo nėra čionai; štai vieta, kame jį buvo padėję. Bet eikite, pasakykite jo mokytiniams ir Petru, kad jis eina pirm jūsų į Galiliją; tenai jį matysite, kaip jis yra jums sakęs.

“Palaiminti, kuomet jums piktžodžiuoja ir persekioja jus, ir meluodami sako visa pikta prieš jus dėl manęs. Džiaugkitės ir linksminkitės, nes jūsų užmokesnis gausus danguje.” (Mato V, 11-12).

PAMOKSLAS VELYKŲ SEKMADIENIUI

“Jis atsikėlė, jo nėra čionai” (Mork. XVI, 6).

KELIOS DIENOS ATGAL visi krikščionys verkė ir raudėjo prie šventojo karsto. Baisu buvo ir pamanyti! Dievo Sūnus mirė ant kryžiaus; mirė dėl mūsų nuodėmių; mirė kaip nusikaltėlis! Užvakar Alyvų Darželyje su Juo budėjome, sekėme Jo kraujais nulietu taku, ėjome stacijas, su Juo suklupe su Juo Jo Sopulingąją Motiną sveikinome, su Juo į Kalvarijos kalną lipome ir po Jo Kryžiumi su Jo Motina likome; vakar prie Jo karsto budėjome, “Graudus verksmus” giedojome! Apaštalai “subatoje nieko nedarė, taip kaip buvo įsakymas.”

Vyriausiems kunigams besirūpinant Kristaus karsto apsauga, visi kiti žydai, palikę Kalvarijos kalną rengėsi Velykoms švęsti. Kokios tos Velykos apaštalams! Kokie jų jausmai, mintys! Ar ne visa baigta?! Argi neišnyko, it ryto rasa saulei užtekėjus, visos jų svajonės? Ar galėjo būti didesnis nusivylimas, skaudesnis apsirikimas, kartesnis skausmas? Paskutinė gyvenimo styga, viltis, rodos, buvo pertempta. Jie tiek daug tikėjosi susilauksią; jiems taip maloniai gyvenimas šypsojosi, taip gražiai viskas klojosi; tik kelios dienos atgal jie su savo Mokytoju buvo visų gerbiami. Dar ir dabar tie “Hosanna” šauksmai skambėjo jų ausyse; o Jo jau nebuvo, ir jie... Kur to nugalėto vado draugai dabar? Kas liko iš jų tokio karšto ir uolaus tikėjimo? Dievo Sūnus mirė; ir kokia baisia ir žiauria mirtimi! Ne tiktai Jo draugams bet visiems žydams negarbinga ir pasibiaurėtina atmintis. Kur ta Jo tėvonystė bei tėvonija, tas dangiškas paveldėjimas? Jo pergalė? Kokia čia baisi dieviškoji drama! Jo priešai Jį sugavo, išjuokė, nuteisė kaip apgaviką ir žmonių suvedžiotą ir, galų gale, nuplakę prikalė prie kryžiaus, kitiems tokio plauko pranašams pavyzdžiu! Nieko neliko Jo buvusiems draugams bedaryti kaip tik kur pasislėpti, ar, kaip Petras, keiktis ir prisiekioti: “Aš nepažistu to žmogaus, apie kurį kalbate.” Jie galėjo tik tylėti, slapstytis ir laukti. Laukti?! Ko?

Kaip mes norėtume išgirsti jų kartų pasikalbėjimą, nusivylimą, jų skaudų nusiskundimą! Ką jie manė dabar darysį? Grįžti prie savo tinklų? Ranką prie arklų pridėję, atgal darytis, grįžti namo? Užmiršti visa, kas buvo; visa, kas būt galėję būt? Ak! Čia skaudžiausia žaizda! Grįžti gal ir galės, bet užmiršti--niekad! Vienok, Evangelija nieko mums nesako apie jų jausmus; mes tik skaitome, kad apaštalai, ištikimi įsakymui, "subatoj nieko nedarė."

Bet šiandien viskas persimainė; visa krikščionybė džiaugsmo ir linksmybės kupina; visa Bažnyčia vargonų ir varjų linksmiais aleliujais ragina beturčius linksmintis ir turtuolius džiaugtis. Visuose kraštuose, visomis kalbomis džiaugsmo ir dėkones giesmės eina į Dievo sostą. Kryžiaus medis dabar jau garbingas, dabar lieka "vienas iš medžių visų."

Kam ta linksmybė? Ką visa tai reiškia? Kas čia džiugina žilaplaukio ir pienburnio širdis? Prieš ką tokia ūmi ir stačiai prieš-

prieši atmaina? Iš juodų rubų į baltus, iš ašarų į džiaugsmą, iš skausmų į garbą! Prie tuščio karsto stovinčio angelo žodžiai: "Jis prisikėlė," viską permainė. Tame angelo paskelbime glūdi linksmiausia ir visus raminanti tiesa. Panašios tiesos žmogus dar nebuvo girdėjęs. Tie žodžiai paskelbė mums mūsų tikėjimo pergalę, užtikrino visiems išgany- mo galimybę ir prikišami prirodė mūsų pačių būsimąjį prisikėlimą.

Iš tikrųjų, tie žodžiai skelbė ir skelbia mūsų tikėjimo pergalę, nes mūsų Viešpats prisikeldamas iš numirusių šiandien, prirodė visiems, kad Jis esąs Dievo Sūnus, pasaulio Išganytojas. Visur ir visados yra buvę ir bus neteisingų ir melagingų pranašų, žmonių suvedžio- tojų, kurie net vesis stebuklų darytojais. Bet nė vienas nedrįso įrodyti savo dieviškąją pasiuntinybę iš numirusių prisikėlimu. Vien tik Kristus, Dievo Sūnus drįso sakyti: "Sugriaukite šitą bažnyčią (t. y. mano kūną) ir aš per tris dienas ją pastatysiu." Ir Jisai netikėtai drįso sa-

AUŠROS ŽAIGŽDĖ

Aušros žvaigždė užtekėjo.
Dangus linksmybę turėjo,
Žmonės pilni yr' linksmybės
Pragars' bijo jo šviesybės
Alleluja, Alleluja...

Per prisikėlimą Tavo
Duok mums iš malonių savo
Tave garbinti su Tėvu
Ir su Dvasia šventa Dievu
Alleluja, Alleluja...

per prisikėlimu. Vien tik Kristus, Dievo Sūnus drįso sakyti: "Sugriaukite šitą bažnyčią (t. y. mano kūną) ir aš per tris dienas ją pastatysiu." Ir Jisai netikėtai drįso sa-

kyti, bet taipgi įvykdė, prisikeldamas garbingu kūnu, kurį žydai taip žiauriai ir bauriai buvo ant kryžiaus prikale. Jis, iš tikrųjų, mūsų naujas Jonas, nes tris dienas ir tris naktis Jis buvo žemės širdyje.

Kristaus iš karsto prisikėlimas tokis neaužginėjamas argumentas, prirodomas Jo dievystės ir mūsų tikėjimo tiesos, kad beveik visi, kurie nenori ar bijosi Dievą pripažinti, teigia, kad Kristus visai nebuvo palaidotas karste. Nes, jeigu Jį jau į karstą įdėjo, jau atliktas kriukis, o dar ir sargyba pačių žydų pastatyta! Ne. Jau čia jokia šios žemės galybė nepadės. Net ir abejingiausi žino, kad žydų neapykanta buvo perdidelė, kad jie nors mažiausią aplinkybę būtų neapžiūrėję. Jų protas sako, "turi taip būti, kitaip negalima," bet jų valia užmerkia ar, kaip tuos sargus, paperka proto akis ir įsako protui sakyti, kad nieko panašaus ten nebūta. Bet mes, su šv. Jonu Krisostomu galime drąsiai sakyti: "Jei Jėzus neprisikėlė iš numirusių tai visai netiesa, kad Jis kada gimė ar gyveno." Su šv. Petru kreipiamės: "Viešpatie, pas ką mes eisime? Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir žinome, kad tu Kristus, Dievo Sūnus."

Kristaus prisikėlimas užtikrina mums ne tik mūsų tikėjimo pergalę, bet taipgi ir mūsų išganymo išsipildymą ir visų mūsų iš numirusių prisikėlimą, nes prisikeldamas iš numirusių, Jis prirodė esąs Dievo Sūnus, mūsų Atpirkėjas, Kuris mūsų skolą už mus atmokėjo, iš nuodėmės nelaisvės išvedė, šėtono karalystę sunaikino, atidarė dangaus vartus, atgavo mums mūsų prarastas malones ir pergalėjo mirtį. Už tai mes su džiaugsmu ir pasididžiavimu galime šv. Povilo žodžiais šaukti: "Mirties, kame yra tavo apgalėjimas? Mirtie, kame yra tavo akstinas?"

Bet to dar negana! Dieviškoji Pergalė užtikrina mums mūsų būsimąjį prisikėlimą; suramino mus ir parodė mums, kaip Didžiojo Penktadienio mirtyje randasi garbingo ir didingo Velykų ryto prisikėlimo sėkla. Kaip pačiame nakties gūdume glūdi sprogstanti rytojaus aušra, taip Kristaus ant kryžiaus merdėjime randasi ir mūsų pačių atpirkimo ir būsimąjo prisikėlimo priežastis. Jo dieviškasis žodis mums laiduoja, kad išgirsime angelo trimtį, ir kad visi prisikelsime iš to dulkių karsto, daugiau nemirti, bet džiaugtis ir linksmintis per amžius danguje.

Štai, ką Kristaus prisikėlimas reiškia mums ir mūsų tikėjimui. Kristaus prisikėlimas tai, taip sakant, mūsų tikėjimo širdies plakimas,

mūsų atpirkimo gyvastį duodanti siela, mūsų pačių prisikėlimo dieviškasis antspaudas. Kaip Jis prisikėlė iš karsto, taip ir mes prisikelsime, "nes aš esu gyvas, ir jūs būsite gyvi." Mes tik tada galėsime sakyti "tikiu į kūno prisikėlimą," kada tvirtai ir aiškiai prisipažinsime tikį, kad "trečią dieną Jėzus Kristus kėlės iš numirusių." Kristaus prisikėlimas, tai vienintėlė mūsų viltis: "Jei Kristus neatsikėlė," sako šv. Povilas, "tai mūsų apsakojimas yra tuščias, tuščias ir jūsų tikėjimas." Be Velykų, Didysis Penktadienis būtų be prasmės; be Velykų ryto "Aleliuja! Kristus prisikėlė," visa kančia ir paskutinieji žodžiai: "Atlikta. Tėve į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią" neturėtų jokios reikšmės. Tik angelo: "Jo nėra čia; Jis atsikėlė" žodžiai duoda Jėzaus darbui tą Jo išganingą jėgą; Jo kančiai, tą jos atpirkimo galią.

Tad, iškilmingai ir garbingai, sykiu su Bažnyčia, švęskime šią šventę; pilnomis dėkingumo širdimis atiduokime Dieviškajam Pergalėtojų priderančią Jam garbę ir aukokime Jam savo amžiną meilę ir dėkingumą, kaip šv. Povilas pataria, prisikeldami su Kristumi iš savo nuodėmių. Ir savo šventu, Kristui paaukotu gyvenimu, ieškokime ir troškime tik to, kas danguje, kur Kristus viešpatauja po dešinės Dievo Tėvo. Tada, iš tikrųjų, šios dienos Velykų džiaugsmas bus mums pastovus ir nuolatinis džiaugsmas, ir mūsų šaunus "Aleliuja," čia, ant žemės, skambės per amžių amžius danguje. Amen.

Bastūnas.

Kristus Kėlės, Aleliuja!

Sveikiname visus "Kristaus Karaliaus Laivo" skaitytojus, bendradarbius, platinotojus, rėmėjus ir prietelius su linkmiausiomis šv. Velykų šventėmis! Tegul linksmoji Aleliuja skamba nuolat jūsų širdyse ir teikia jums drąsos ir ištvermės gyvenimo kovose iki paskutinės pergalės mirties valandoje!

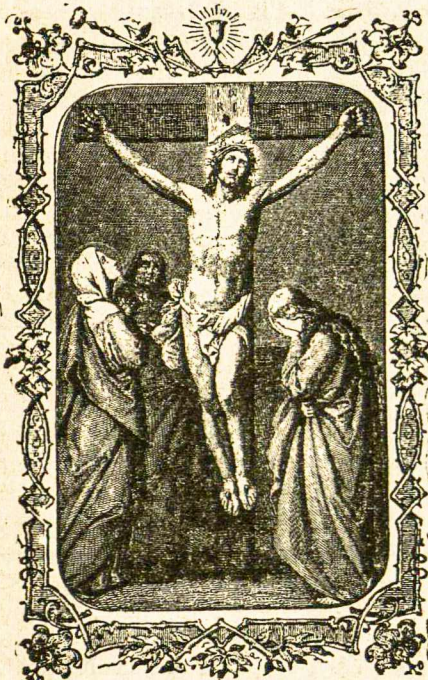
"Laivo" Redakcija ir Administracija.

Mano Išganytojau ir Mano Dieve!

NIEKAS kitas neturėjo didesnės meilės, kaip Tu, Meilingiausias ir Saldžiausias Viešpatie Jėzau! Kad žmonės išgelbėti, Tu daveisi ant Kryžiaus prikalti, ir jų išganymui karėia mirtimi mirti.

Nukryžiuotasis Viešpatie Jėzau, Tu esi mano Išgelbėtojas ir mano Dievas!

Daug jau amžių Tu kabi ant Kryžiaus, o žmonės vis dar praeina pro Tave, Nukryžiuotasis mano Išgelbėtojai ir mano Dieve, ir nepaiso ir negerbia Tavęs!

“Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo Jo Motina, Jo Motinos sesuo Marija Kleopienė ir Marija Magdalena.”
(Jon. XIX, 25).

Kiek kartų taip pat ir aš praėjau pro Tave, Nukryžiuotasis mano Viešpatie, neatsimindamas didelio Tavo skausmo ir nuliūdimo, skaitlingų Tavo žaizdų, beribės Tavo meilės!

Kaip dažnai aš stovėjau prieš Tave, mano Išganytojau ir mano Dieve, nesuramin-

damas ir nepaguosdamas Tavęs, tačiau — atsiduodamas nuodėmėms, kad atnaujinti Tavo skausmus, pagilinti Tavo žaizdas, nepaisyti Tavo meilės!

O nuo Kryžiaus Tu ištiesiai Savo rankas, kad pakelti ir išgelbėti mane, o aš ėmiau tas Tavo rankas ir iš naujo prikaliau prie Kryžiaus.

Beribe meile Tu mylėjai mane, o aš vie-toj Tave mylėti, dar sunkiau nusidėjau prieš Tave.

Mano nepaisymas ir nedėkingumas pervė-rė Švenčiausiąją Tavo Širdį, o Ji Švenčiausiam Krauje visiems persipildo beribe Savo meile, trokšdama visus išganyti ir priimti į Savo valstybės karalystę.

Nukryžiuotasis mano Išganytojau ir mano Dieve, Kurs naikini pasaulio nuodėmes, pa-sigailėk ir išganyk mane!

Kun. A. T. (Samata).

Skubink Prie Kryžiaus

*Neverk, broleli, dalies nepažinęs,
Neverk, nors alps širdis dar ne karta,
Tik skubink prie kryžiaus tą valandą klaikią,
Jei žemės kelionėj tau buitį ši apkarto.*

*Neverk, kad aižo krūtine neramią
Beširdžiai pavojai ir audros begalės,
Bet skubink prie kryžiaus—ir šviesi, kaip
saulė,
Vilties žvaigždutė, parodys tau kelią.*

*Neverk, o broli, ir viltį praradęs,
Tik vėl ją sugavęs iš saulėto ryto,
Greit skubink prie kryžiaus su padėkos him-
nais,
Kol dar tarp bedugnių širdis vienmytyto.*

*Tik čia juk išvyši tu palaimą savo,
Kurios nūn be tikslo pasaulę ieškojai...
Neverki iš džiaugsmo—bet skubink prie
kryžiaus,
Nes Jo tiktai rankoje tu ir rytojus!*

P. Markevičius.

VELYKŲ ŠIRDIS

Rev. Francis P. Donnelly, S.J.
Sulietuvino kun. A. T. (Samata)

KOLEKTAS

Šią dieną, Dieve, per Tavo Sūnų, nugalėjai mirti, ir mums atidarei kelią į amžinąjį gyvenimą; taigi, dėl to, ką nors Tavo globa mumyse pažino, trokšti, idant Tavo pagelba būtų paranki, kad tai laimėtų mums.

VELYKŲ ŠIRDIS yra viltis, ta viltis, kuri KOLEKTO maldoje tvirtai užtikrinta per mirties nugalėjimą, per atidarymą kelio į Dangų, per malonę nušviesti mums tą kelią ir mus sustvirtinti mūsų kelionėje. Nugalėtojas Vadas savo prašmatniausią laimėjimą laikys aukščiausioje vietoje. Kryžius yra laukas, kuriame mūsų Viešpats kovėsi su mirtimi. Ten buvo mirties smarkiausias ir karčiausias antpuolys, ir ten taip pat matėsi ir mirties išrodantis trijūnfas. Paminklai buvo įsteigti, kad pažymėti įsigalėjusios kariuomenės tolimiausią žengimą. Kristaus Širdis perverta su ietimi jums yra tas paminklas. Mirtis, nuodėmės bausmė, padarė savo tolimiausią žengimą, kai atrodė, kad ji beveik nugalėjo Patį Dievą. Tačiau, mirties pats laimėjimas buvo mirties pralaimėjimas. Jėzus, Savo Širdyje žvelgdamas į gaiviausią žaizdą, kurią padarė šimtininko ietis, mato, kad ji yra visamylini, nes tas mirtinas sužeidimas yra mūsų gyvenimo tveriantis atminimas.

Širdis, kuri turėjo Savo Getsemanę ir Kalvariją, dabar turi Savo amžinąjį Taborą. Atsinaikymo metu Dangus atsidarė trumpan laikui, ir Kristaus Dievybė nušvietė kūną ir drabužį su amžinybės baltu, kaip sniegas, atspindžiu. Tas įgarbinimas dabar daromas amžinas Velykose, kai mirtis tapo nugalėta ir kelias buvo atidarytas į amžinąjį gyvenimą. Jei kadaise buvo nakties tamsiausia valanda, tai buvo kruvinai raudonas saulėleidys Kalvarijoje, kai Nukryžiuotojo išsiblaškę ir nusigandę sekėjai puolė į nusiminimo dausas. Jų vilties saulė atrodė visiškai užtemusi.

Tuomet Velykos, šviečiančios juo skaisčiau prieš Kalvarijos tamsius debesius, plačiai atidarė kelią į amžinybę ir nušvietė nesibaigiančią viltį Viešpaties sekėjams. Išganytojo atsikėlusį Širdis meilingai žvelgia

į tą nušviestą kelią, ir mūsų širdį verčia didingesniu dėkingumu jausti. Jėzus yra prakilnesnis Jozuė, nes Jis danguose amžinai įstatė vilties saulę, nušviečiančią Dangaus plačiai atidarus vartus.

Be Paties Dievo, kas gali suskaičiuoti tas kilnias mintis, šventus troškimus, galingas pagelbas, kurios gelbėjo ir įkvėpė visų žmonių sielas globojant paklydusius ir tvirtinant nusilpnėjusius kelionėje į amžinybę. Tos nesuskaičiuojamos malonės yra spinduliai, einanti iš Velykų saulės, kurios šviesos versmė yra Kristaus atsikėlusį Širdis. Nusidėjėlio atvertime, Šventųjų dauginime, kiekviename gerame darbe ar žodyje ir kilnioje mintyje, galime rasti spindulį, einantį iš Aukštybių Aušrinės. Jūs taip pat turėjote kvėptus troškimus ir jų įvykdinimui gavote teikiamą pagelbą, ir Velykose, jūs siunčiate savo meilingas dėkas Jėzaus atsikėlusį Širdžiai, kuri jums laimėjo visą malonę.

SEKRETAS

Mes meldžiame Tave, Viešpatie, priminkie Tavo žmonių maldas ir jų aukojančias aukas, idant, ką Velykų šventė pradėjo, kad su Tavo pagelba mūsų išgydymui būtų mums skirta amžinybė.

VELYKŲ VILTIS yra gydanti viltis, lygiai kaip ir laimėjanti viltis. Tai yra Kristaus visų išgydymų vainikas, kad "būtų mums skirta amžinybė." Ir dėl to, Jo žmonių aukos yra pašvenčiamos SEKRETO maldoje. Savo gyvenime, Jėzus mažai prašė ir nereikalavo aukų iš tų, kuriuos pagydė. Žmonės buvo ligos suspausti ir meldė: "Viešpatie, kad aš girdėčiau, kad matyčiau, ir būčiau išgydytas; Viešpatie, tas, kurį Tu myli, serga išgydyk jį." Tokių maldavimų pakako ir buvo gana, kad Jėzus atsakydavo: "Gerai! būkite išgydyti!" Šiandien gi mes meldžiame išgydymo, ir Didžiasis Gydytojas, kurs žmonių nupuolusias sielas pašaukė iš mirties į amžinąjį gyvenimą iš jūsų nereikalauja didelių pasiaukojimų ar deginamosios aukos, bet Jis reikalauja nuolankios ir atgailėstaujančios širdies kuri žino savo reikalavimų ir meldžia pagelbos.

Jei pats eini į amžinybę keliu, atidarytu

tau KOLEKTO maldoje, pats turėsi gyduolių palaikyti tave. Pats turi savo ausis išgydyti su viltimi, turėdamas klusnumą atsikėlimą.

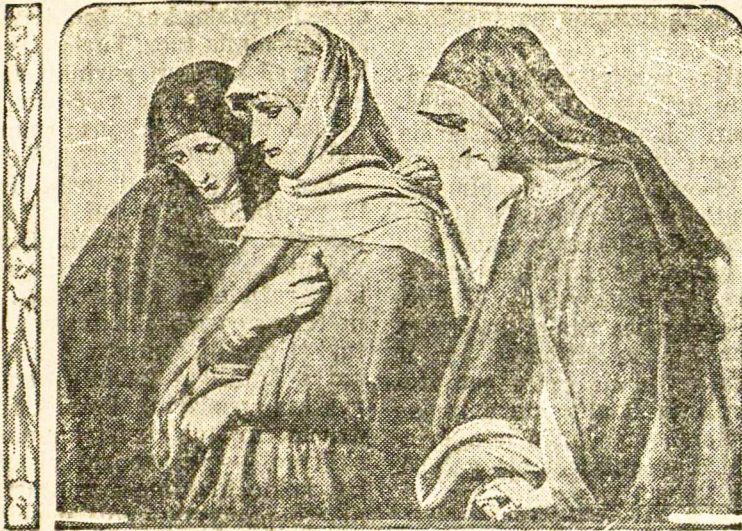
Pats turi savo akis išgydyti su viltimi kad matytum kelią, į kurį esi pašauktas. Pats turi savo kūno raišas dalis išgydymui su viltimi, kad neparpultum savo kelionėje, bet kad eitum Dievo Įsakymų keliu. Kai Velykose Jėzus atidarė karstą, Jis atidarė tavo akis ir atidalino tavo blakstienas ir nurito akmenis iš tavo kelio. Savo Atsikėlimu, Dangiškasis Gydytojas tavo mirusio kūno dalims davė gyvenimą.

Ten yra Jėzaus perverta ir atidara Širdis, idant liūdytų, kad išgananti gyduolė sieloms buvo duota beribių saiku. Jėzaus balso skambėsysis, Jo rankos palytėjimas — ir visa — darė išgydymo stebuklus. Taigi, ko gi Jo Nukruvinta Širdis dar neprižada tau? *“Kristaus Siela”* maldoje pats meldiesi: *“Savo Žaizdose, paslėpk mane,”* ir dabar pats matai Jo Širdies dangų — atidara, kaip Velykų auksiniai vartai, kviečianti tave ateiti. Todėl, nešk pats save ir aukas, ir pats rasi išgydymo gausybę nes yra tau skirta amžinybė.

POST-KOMUNIJA

Viešpatie, pilnai mus pripildyk su Tavo ikvėpiančia meile, ir taip mus pasotink su Velykų palaimintu valgiu, idant, per Tavo maloningų patarnavimą, kad būtume vienos širdies dėl Tavo atsivadavusiam pamaldume.

VELYKŲ VILTIS yra paguodžianti viltis. Vilties laimėjimas ir išgydymas yra POST-KOMUNIJOJE vainikuotas su vilties paguodžiančiu vieningumu. Velykose, Jėzus guodžia ne vien tuos, kurie yra be nuodėmės, bet ir nusidėjėlius ir juos paguodžia su reiš-

Grižimas nuo Kalvarijos kalno.

kiančiu ir meilingu malonin-gumu. Pats turi turėti daugiau ne kaip patį išgydymą, kad prašalinti paties silpnumą. Pats turi taip pat turėti ir maisto, kurs tau duotų stiprybės, ir jūs turite ir stiprybę ir maistą Velykų Kristaus Velykų Širdyje.

Ar pats visada buvai ištikimas su Jėzu ir Marija? Ar pats atgai-

lestavai su Petru ir Magdalena? Ar pats praradai viltį ir dėl žemiškų patogumų bei smagumų apleidai Kristaus mokytinių bendriją? Ar pats dar esi netikintis ir abejojantis su Tomu? Nekalti, be nuodėmės, atgailėstaujanti, ar dar esantieji nuodėmėje, patys rasite Velykų Širdį ateinančią, kad jus paguodus. Ten neturi būti tamsaus nusiminimo jūsų širdyse. Ten turi būti šviesu su Velykų viltimi. Jūs ragavote ir valgėte tikrojo, Dieviškojo Velykinio Avinėlio, ir Jo Kraujas yra jūsų išganymo tikrasis užtikrinimas prieš visą prapultį, nes Jo Kraujas jūsų ištrėmimo jus sotina ir gaivina su tve-riancios vilties palaimintu valgiu.

Kiekvieną malonų meną, kurį rūpestingiausia bičiulystė galėtų sukurti, Jėzus ryžasi taip daryti, kai Jis skleidžia Velykų viltį. Jis išrenka Petrą dėl ypatingo paskyrimo, ir kad atitaisyti jo tris kart išsigynimą, jo tris kart klausia meilės įžado. Jis nustelbia Jo ieškančią Magdalėną ir kuriam laikui nuduoda esant kuomi kitu, kai tuo tarpu nuliūdimą permaino į džiaugsmą mokyti-niams, einantiems į Emmaus. Jis pasiduoda kiekvienai sąlygai, kurios reikalavo netikė-lis Tomas. Jis valgo su Savo sekėjais duonos laužyme, pakartodamas, tai vargiai įtikėtumėte, Paskutinės Vakarienės Konsekracija. Jis pripildo nusiminusių žuvininkų tinklus su žuvių gausybe stebuklingu pagavimų sukūria ugnį ankstyvam pusryčiui pagaminti, ir išalkusius tinklininkus kviečia, kad duotų žuvių, kurias jie pagavo. Kur gi

kitur galima rasti tokią daugiau paguodžiančią viltį?

Čia Post-Komunijos versija maždaug praplėsta nekaip lotynų kalboje kad tuomi reikšmingiau atvaizduoti Jėzaus paguodžiančią širdį. O maloningas patarnavimas turėtų įkvėpti ištikimą ir atsidavusį pamaldumą. Galite būti užtikrinti, kad Jėzaus sekėjai, apimti laimėjančios, išgydančios ir paguodžiančios vilties tikrai buvo vienos širdies su Jėzumi. Jie kartu valgė Jo Dieviškojo Valgio, ir, susitelkę apie Viešpaties Stalą, jų širdys negalėjo būti šaltos Jam ar kitiems. Jūs ir visa žmonija kartu su jumis esate satelitai iš tos pačios centralinės Saulės kurią ir jus visus meilingame vieningume laiko ir apšviečia Dieviškosios širdies nušviečianti galybė.

Jeruzale, Jeruzale!

“**JERUZALE, JERUZALE**, grįšk prie savo Viešpaties Dievo” — žmogaus širdį perverenčiu tonu užbaigiama paskutinėmis prieš Velykas dienomis iškilingai giedamos, gyvenusio 600 metų prieš Kristų Jeremijo, lamentacijos (iraudos). Skaudu

jam buvo matyti, kaip svetimieji išniekina šventąją Jeruzalę, kaip spaudžia jo tautiečius. O vis tai dėl to, kad jie paniekino Dievą, Jo įsakymus, savo išganymą.

Bet štai atėjo ir patsai žmonijos Vaduotojas nuo baiesnės negu žemiškos

verguvės. Daug žmonių pažino jame tikrąją Tiesą, neklaidingąjį Kelią ir jiems tikrąją laimę nešantį Gyvenimą. Ir patys panorę eiti tuo tikruoju keliu, nors šis ir spygliais būtų klotas, nors reikėtų ir kryžių nešti.

Tačiau daugelis pasiliko šliaužioti savais keliais. Pagailo Išganytojui tų nesusipratėlių. Žiūrėdamas vieną sykį į savo gimtojo krašto sostinę graudingai tarė: “Jeru-

zale, Jeruzale, kuri žudai pranašus ir užmuši akmenimis tuos, kurie pas tave siūsti, kiek kartą aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip kad višta surenka viščiukus po sparnais, ir tu nenorėjai. Štai jūsų namai bus jums palikti tušti.” (Mat. 23, 37-38).

Jau penki šimtai metų, kai ir mūsų tauta pasižadėjo Kryžiui būti ištikima ir nepriešina vadintis katalikišku kraštu. Taip, vadintis... Tikrovėje gi mūsų gyvenimas toli gražu nėra katalikiškas, nėra persunktas ta Kristaus mokslo dvasia, kuri visa gaivintų, stiprintų, jungtų. Pasitaiko, kad net patys katalikai kartais vengia viso to, kas ryškiau pasižymi katalikiška, krikščioniška dvasia, ar tai susirinkimuose, ar laikraščių skiltyse, — ir bendrai visame gyvenime dėl kai kokio klaidingai suprasto “neutralumo” ar “bepartyviškumo” nenori pasirodyti aiškesniais praktikuojančiais katalikais. Tokiems atsižiūrintiems daugiau į pasaulį negu į Kristų, Jis aiškiai pasakė: “Kas ne su manim, tas prieš mane, ir kas su manim nerenka, tai aikvoja.” (Mat. 12, 30). “Kas myli tėvą ar motiną labiau nekaip mane, tas manęs nevertas; ir kas myli sūnų ar dukterį labiau nekaip mane, tas manęs nevertas. (Mat. 10, 37). *Kačergius.*

Kristus Valdovas

Brangus Rytmetis

*Ištryško toli horizonte šviesa,
Ir uolos šešėliais dabinas;
Krykštaudami bėrės pirmi spinduliai
Žydriuoju dangum Palestinos.*

* * *

*Ramiai dar miegojo apsnūdus gamta,
Vėšiai tik rytys sukimėjos,
O toli tarp uolų dažnai paslapčia
Slaptingas šaukimas girdėjos:*

* * *

— Kur Kristus?! Kur Kristus?! —

Karste jau nėra,

*Aplinkui tik šermėnų gelės,
Tarp jų baltarūbis trumfuoja garsiai:
“O džiauokitės, žmonės, — Jis kėlės! Z.*

“Prie Jėzaus Kryžiaus Stovėjo Jo Motina”

Bastūnas

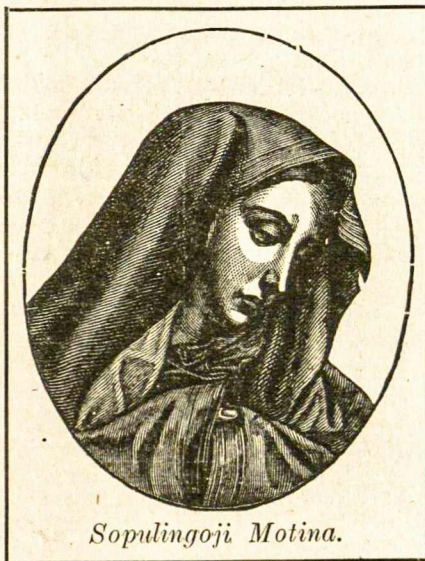
GAMTAI rūščiai raukiantis ir vidudienio šviesai blėstant, paskutiniai raudoni gėstančios saulėlaidos spinduliai aptėškė šviesos kibirkštimis kryžiaus medį ir sumirgėjo ant Kristaus sunykusio kūno ir kraujais sutepto veido. Ilgi šešėliai nutyso ant Jo raudojančios ir tyliai kenčiančios Motinos, kuri stovi po kryžiumi. Ir su tais tysiančiais nuo kryžiaus šešėliais, eina, rodos, į ją josios dalis tų visų kentėjimų kurie taip baisiai kankina to kryžiaus nekaltą naštą.

Skausmo parblokšta, ji vos ne vos pastovi, jos širdis skausmo gėlmėse paskendusi. Josios regėjimas karčiomis ašaromis aptemdintas — skausmuose paplūdusios širdies užtvėninimas. Josios karštos ašaros vilgo josios marmuro veidą ir varva ant žemės, kur susilieja su savo nukryžiuoto Sūnaus kraujo lašais. Ji pakelia savo nuvargusias akis į savo prie kryžiaus prikaltą vienatinį Sūnų ir josios širdis kaju krūtinėje kala. Motinos širdis iš skausmo plyšta, bet ji bejėgė, nei piršto negali pakelti Jam padėti, Jo kancią, skausmus kiek palengvinti ar nors Jį Patį paguosti. Bet josios skausmas dar skaudesnis: ji, šventųjų šventoji, regi savo nukryžiuotąjį Dievą ir negali ateiti Jam į pagelbą! Per visą šią baisią kancią ji tvirtai stovi, didvyriškai laikosi, sėmdama stiprybės, be abejonės, kaip ir visi kiti iki šiai dienai semiasi iš to šventojo Kraujo kuris alma iš Kristaus žaizdų ir laša ant jos, bestovinėšios po tamsume nykstančiu kryžiumi. Šventasis Ambrozijus sako: “Motina stovėjo prie kryžiaus, kai vyrai iš baimės nešėsi kiek tik galėjo.” Ir jis pridėda, kad ji “nieko nesibijodama, stovėjo.” Ko gi jai dabar buvo bijotis? Savo Sūnaus kankintojų? Ar jie ir ją prie kryžiaus prikals? Bijotis? Anaiptol; tokia mirtis būtų labai maloni, pageidautina. Josios didžiausias troškimas — būti prie to paties kryžiaus prikaltai ir mirtį sykiu su sa-

vo vienatiniu turtu. Jeigu tik tie žmonės žinotų, jie jau dabar ją yra prikaltę prie kryžiaus. “Aiškiausias Kristaus Kancios veidrodis,” sako šv. Laurencijus Justinianas, “buvo Švenčiausios Panelės širdis,” ir priduria, “Sūnaus kūną prie kryžiaus prikaltę, o Motinos sielą.” Savo skausmuose ir sopuliuose ji vis kartoja tą maldą, kurią ji su tokiu džiaugsmu tarė angeliui Gandrinėse bei Apreiškimo dienoje, “Tebūnie man

taip kaip tu pasakei.” Kaip josios Sūnus, taip ir ji pasiduoda savo Dievui, tardama: “Tebūnie tavo valia.”

Marijos ant Kalvarijos kalno skausmai moko mus, kad ir mes turime tikėtis, net laukti skausmų. Mes žinome, kad Skausmų Motina pati yra iš tikrųjų, Skausmų Motina, kad visi paslėpti josios gyvenimo skausmai, išgyventi pačiame kryžiaus šešely, priėjo aukščiausią savo laipsnį ant Kalvarijos kalno, kai Marija, sykiu su savo Sūnumi išgėrė tą skausmais tryškančią kieliką ligi pat padugnių. Dievo Sūnus apsaugojo, užlaikė Savo Motiną nuo pirmapradės nuodėmės dėmės,

Sopulingoji Motina.

bet Jis nepaliuosavo ją nuo visotino kentėjimo ir skausmo įstatymo. Kaip tik priešingai, josios skausmai, rodos, buvo tiek padauginėti, padidinti kiek ji buvo išaukštinta garbe ir Dievo malonėmis. “Už tai, kad ji daugiau už visus mylėjo, ji daugiau už visus ir kentėjo, kad skausmas josios sielą pervėrė paliudijimu kokia didelė josios meilė.” Kaip kokios prakilmios poezijos atbalsis skamba šie šv. Jeronimo žodžiai! Kaip vaizdingai jie nupieša mums Skausmų Motiną po kryžiumi bestovinėją! “Kas daug mylėjo, tas daug kentėjo!” Tad, ar mes galime drįsti norėti, kad būtume laisvi nuo kentėjimų, kad atsipalaiduotume iš skausmų ir vargų, kai matome, kad net pati Dievo Motina buvo skausmo parblokšta?

Bažnyčia, nupiešdama mums paveikslą Marijos, bestovinėšios po kryžiumi ir paskendusios skausmuose, nenori, kad mes sielotų,

mēmēs ar ašaras lietume. Ne. Josios tikslas visai kaš kita. Ji parodo mums Marijā didžiausiamē ir skaudžiausiamē nuliūdime, nes savo didžiausiamē skausmē, Marija esanti mums iškvēpimas, pavyzdys, užuojauta. Marija, mūsų iškvēpimas, pavyzdys. Josios širdis kalavijo perverta, skausmo sudraskyta, bet su atsidavimu, iš meilės gimusiu ir su didvyrių drasumu ji priēmē savo kentėjimus. Sykiu su Savo mirštančiuoju Sūnui, ji dalinosi karčiu nusivylimu, kai tie, kurie vedēsi Jo draugais, paliko Jį; ji turējo lygiā to skausmo dalį, kai vienas Jo draugų Jį išdavē; su Juo ji kentējo meilės širdpersā, kuri nerado atbalsio, kuri mylėjo, bet nebuvo mylima; ji suprato ir pati kentējo vienasties ir pragaišties skausmā, kai Kristus, "šaukdamas didžiu balsu atidavē dvasiā." Mes, savo žaru, anksčiau ar vėliau, turēsime panašius skausmus kentēti, tik žinoma, ne tokius aštrius, ne tokius skaudžius, karčius, kaip Marijos. Gal nusivilsime, apsiriksime; gal mūsų svajonēs ir viltys pelenais pavirs. Nelaimē galį mūsų pėdomis sekti, likimas koją pakišti, meilē mūsų, taip karštai ir gau-

siai išlieta gali atbalsio nerasti. Neužilgo pradēsime savo šeimā ir savo mylimuosius skaityti kapais; imsime jausti vienasties skausmā. Po kryžiumi stovi Marija pamokyti mus, kaip, be jokių rūgøjimų, noriai pasiduoti Dievo valiai, Kuris ant kryžiaus mirē dėl mūsų. Ji ten, kryžiaus šešėly stovi mums pasakyti, kad mūsų skausmai čia, ant žemės, gali tapti dangiškojo vainiko auksu ir žemčiūgais, kuriais tas vainikas bus išsodintas; taip, kaip ji savo sopuliais ir skausmais užsitarnavo dvejojā garbēs vardā: "Dangaus ir Kankinių Karalienē."

Marija taipgi mūsų užuojauta. Ta širdis geriausiai užjaučia, kuri pati daug kentėjusi. Nesuskaitomi ir neišmatuojami nekaltosios Marijos širdies skausmai, sykiu su josios neapsakoma meile dėl mūsų, josios išsūnių, pririša mus prie josios taip, kad ji noriai mums ateina į pagelbā, rankā ištiesia, suramina neramias sielas, palengvina mums mūsų skausmus. Mums tik reikia kreiptis į ją, ji laukia mūsų, siūlo visā savo užuojautā ir meilę. Amen.

ŠV. KOMUNIJA

DAUG žmonių nežino, kokiā naudā jie gauna iš priēmimo šv. Komunijos.

Jie tankiai eina prie išpažinties ir priima šv. Komunijā, kad išpildžius savo priedermes. Kiti eina prie Šventojo Stalo, kad parodyti, jog jie priima tankiai. O kiti syki į metus eina šv. Sakramentų, kad bažnyčia juos palaidotų su bažnytinėmis apeigomis. Gaila, kad nekurie žmonēs taip nebrangina šv. Sakramentų.

O, kaip saldu ir ramu yra, priimti Jėzų į savo širdį, klupojant prie Dievo Stalo! Veidā ir akis pakeli į dangų ištardamas žodžius: Jėzau, Marija, ir visi šventieji, ateikite prie maņes! Rodos, viskas nušvinta, dangus atsiveria, ir Jėzus ateina prie tavęs. Kuomet kunigas uždēda Komunijā ant liežuvio, tuomet pajunti, kad Jėzus su tavim. Pasidaro lengviau, linksma, rodos visas pasaulis persimainē. Padėkojēs Jam už atėjimą, eini iš bažnyčios; eidamas į namus jauties taip džiaugsmu perimtas, kad norisi dainuoti, šokinėti. Visa tai yra saldumas paeinantis iš gerai priimtos Komunijos.

Yra žmonių, kurie sako, kad, kada eina išpažinties, neturi ką sakyti. Sako, reikia

vis atkartoti tuos pačius nusikaltimus. Jie dažnai šiaip išsitaria: "Man užtenka eiti išpažinties per Misijas, 40 Valandų Atlaidus, per Velykas (kad atlikti velykinę), ir tada priimti Komunijā."

Tačiau priēmę Komunijā, jie tuojuo patėbi, kaip šaltai medēsi, kaip buvo neramūs, vis užgaudinėjo kitus, kaip nepaisydami nieko nusidėjo prieš artimo meilę ir t. t. Visus šiuos prasižengimus Jėzus prieš jų akis stato parodydamas, kaip jie silpnai ir klaidų pilni, ir, kad eidami išpažinties nesakytų: "Aš neturiu ką sakyti."

Syki į metus eina tie, kurie nori, kad būtų palaidoti su bažnytinėmis apeigomis, ir būtų paguldyti katalikiškose kapinėse. Paprastai tokie yra patys pirmieji sunkioj liogoj šauktis kunigo, kad galėtų gauti paskutinį patėpinā ir priimti šv. Komunijā. Nors Jėzus mato jų atšalimą bei Jo meilės paniekinimą, Jis juos myli, nes jie šaukēsi Jo bent paskutinėje valandoj. Jėzus, kaip Pats yra saķes, nenori nusidėjėlio mirties. Todėl Jis ir ateina, juos laimina ir pašima pas Save. Našlaitė,

“Aš Bažnyčiai Neaukosiu!”

DAUG ŽMONIŲ neįvertina to, ką Bažnyčia jiems suteikia. Jie laiko visa ką Bažnyčia jiems teikia — motinišką globą ir Jos rūpestingumą jų sielų išganymui — visai mažu, nereikalingu daiktu. Jų vienintėlis atsakymas yra: “Aš nemokėsiu, ką Ji man duoda?”

Yra žinomas vienas paprastas atsitikimas, kurs atsiliepia į šį sakinį.

Vienas žmogus turėdamas gan mažą šeimą, sakė: “Aš nemokėsiu, aš labai sunkiai dirbu ir reikia gyventi. Tegul bažnyčia pati sau uzsidirba.”

Praslinkus visai trumpam laikui, to žmogaus sveikata pradėjo silpnėti. Jo žmona susirūpinus norėjo šaukti kunigą, bet jis net ir ištolo nenorėjo. Jis sakė: “Klebonas nori mano turtų.” Žmona eidama laiptais mąstė sau — jis negali man ir vaikams daryti gėdos. Patvarkius namų dalykus, nusišubino pas kleboną ir išaiškino jam šią padėtį. Jį tuojau pasiskubino atgal į namus, o klebonas su švenčiausiuoju Sakramentu atvyko. Pamatęs kleboną ateinant, ligonis nusigando, nes galvon šovė mintis, kad jau mirtis netoli. Atliko jis išpažintį, priėmė švenčiausiąjį Sakramentą ir neužilgo mirė. Paskutiniai jo žodžiai buvo: “Dieve, atleisk man aš nežinojau ką aš sakiau! “Ona,” sako jis savo žmonai, “paaukok pusę mūsų turtų. Lai bažnyčia naudojasi, nes esu nuramintas ir pasirengęs mirti.” Po to liūdno įvykio, visi buvo ramesni ir jautėsi laimingesni.

Brangieji, mes duodame ne klebonui savo aukas, bet aukojame Dievo namams užlaikyti. Mūsų visi turtai negali atlyginti tai, ką mes gauname nuo Dievo. Pritaikykite ir sau šį pamokinantį sakinį: “Duokite aukas, kol Dievas jums duoda.” *Jo-Vil-Mis (L. K.)*

Stirna Išdavė

ŠV. Egidijus (gyv. VIII šimt.) nuo pat savo jaunystės buvo didelis Dievo mylėtojas ir beturčių šelpėjas. Tėvams mirus, jis visus savo turtus išdalino pavargėliams. Bet išgirdęs, kad žmonės vadina jį šventuoju, jis pasišalino į dykumas. Padavimas sako, kad prie šv. Egidijaus labai pripratusi stirna, kuri savo pienu jį ir maitinusi. Per tąją stirną šventasis buvo vėl surastas. Kartą

karalius bemedžiodamas pakliuvo į tas pačias dykumas, kur šv. Egidijus gyveno. Karaliaus tarnas, pamatęs stirną, užpuldė ją šunimis, šunes nusivijo stirną iki pat urvo, kur šventasis gyveno. Karalius, įėjęs į urvo vidų, pamatė šv. Egidijų ir stirną, po jo kojų gulinėčią. Supratęs, kad tas atsiskyrėlis šventas žmogus, karalius pasižadėjo pastatyti toje vietoje vienuolyną. (“K. P.”)

I Dangu

*Šaltas vėjas laistė žemę,
ir geltoni lapai skrido,
kai į miestą toks benamis,
mažas elgeta atklydo.*

* * *

*Baltu skruostu lašas ritas,
sunkūs batai purvą geria.
Nėr tėvelių. Jis nemigęs.
Juodas vargus širdį gelia.*

* * *

*Žmonės valgo, žmonės džiaugias
žmonės ramūs šildos grįčioj,
o bernailis susitraukęs
vienas bėga į bažnyčią.*

* * *

*— Eisiu, pulsiu Jam po kojų,
visa, visa pasakysiu,
ašaras Jam prieš alotrių
liesiu, liesiu ir — prašysiu...*

* * *

*Vaikas jau prieš kryžių klūpo.
ir aukštyn jo mintys lekia.
Kryžium—akys, dangum—lūpos,
veideliu krišpolas teka...*

* * *

*Taip, išprašė jis, nekaltas, —
štai, į dangų durys verias,
leidžias angelėlis baltas,
ima, veda už rankelės*

* * *

*Šaltas vėjas laistė žemę,
ir geltoni lapai skrido.
— Eikš, sūneli, eikš pas mane! —
Dievą Tėvą jis išvydo...*

R. Kuzmickis.

Palaidotas a. a. Kun. Jonas Kuras

Ketvirtadienį, kovo 18 d., įvyko iškilmingos laidotuvės a. a. kun. Jono Kuro, šv. Juozapo parapijos klebono, Seranton, Pa., kuriose dalyvavo aukštieji Serantų diecezijos dignitarai, kelios dešimtys lietuvių kunigų suvažiavusių iš artimų ir tolimųjų kolonijų ir tūkstantinės žmonių minios.

Iškilmingas šv. Mišias laikė kun. J. Kasaikaitis iš Pittstono, diakonu buvo kun. J. Inčiūra iš Kingston, subdiakonų — kun. J. K. Miliauskas iš Wilkes-Barre. Prie šoninių altorių Mišias laikė kun. J. Šupšinskas iš Sugar North ir vietinis vikaras kun. J. Žukauskas. Griaudinanti pamoksla pasakė kun. J. J. Jakaitis, M.I.C., Tėvų Marijonų provincijolas.

Kun. Jonas Kuras gimė 1864 m. Griškabūdį. Mokėsi Mariampolės gimnazijoje ir Seinų Kunigų Seminarijoje. Kunigu išventintas 1887 m. Pora metų vikaravo Mozūrijoje. I Jungtines Amerikos Valstybes atvyko prieš apie 40 metų. Pradžioje klebonavo Forest City, P., kur pastatė gražią bažnyčią ir klebonija. Netrukus iš čia buvo perkeltas klebonu į šv. Juozapo parapiją, Seranton, Pa., kurioje su didžiausiu pasišventimu darbotvėsi iki pat savo mirties. Nors prieš šešeta mėnesių viešai bažnyčioje pranešė žmonėms, kad pasiuntė vyskupui savo rezignaciją iš klebono vietos, nes buvo sutikęs būti Seserų Kazimieriečių kapelionu šv. Juozapo viloj, Newton, Pa., tačiau parapijonai privertė rezignaciją atsiimti. Jis tą ir padarė.

Serantone velionis pradėjo klebonauti tuo metu, kada katalikai ir laisvamaniai vedė didelę kovą už vadovybę. Tais laikais laisvamaniai ypatingu uolumu veržėsi į lietuvių katalikų parapijas, kad užimti jose vadovybę. Kad greičiau tą kovą laimėti, laisvamaniai pasikvietė į talką nezaležninkus.

Ne pro šalį bus pažymėti, kad laisvamaniams į talką stojo ne tik nezaležninkai, bet ir neaiškūs ir komplikuoti Penssylvanijos valstybės įstatymai dėl bažnyčios nuosavybių. Tuo būdu nezaležninkai, kurių priešakyje stovėjo Mickevičius, bylą teisme buvo laimėję ir užėmę kun. Kuro vadovaujamą šv. Juozapo bažnyčią, kurią valdė per

keletą metų. Padėtis susidarė tikrai nebe-pakenčiama. Bet kun. Kuras rankų nenuleido. Visa savo neišsemiamą energiją, ryžtumu ir ištverme kovojo. Daug kartų teisme byla buvo pralaimėta. Rodos, jokios vilties nebeliko atimti bažnyčią iš laisvamanių ir nezaležninkų rankų. Kun. Kuras tos vilties nenustojo. Ir po ilgų kovų, po daugelio iškentėtų nemalonumų, klebono kun. Kuro vadovaujami katalikai šv. Juozapo bažnyčią išvadavo. Tai buvo didelis laimėjimas. Kaip teisingai pažymėjo "Darbininkas", čia kaip tik visa savo gale pasireiškė didvyriška kun. Jono Kuro asmenybė. Kaip tikras dvasios milžinas velionis nugalėjo savo priešus.

Dar reikia pridėti, kad a. a. kun. Kuras švietė savo pavyzdžiu ne tik kaip geras kunigas klebonas, bet ir kaip lietuvis patrijotas. Jis lietuviybę pabrėždavo ne žodžiais, bet darbais. Jo vadovaujamoji parapija buvo žinoma, kaip viena lietuviškiausia parapija Amerikoje. Jo buvo toks parėdymas, kad nei jis pats, nei kiti bažnyčios tarnai, nei mokyklos mokytojos nedrįsdavo su lietuvių vaikais ir jaunimu kitaip kalbėtis, kaip tik lietuviškai. Net kitataučių vaikai, patekę į šv. Juozapo mokyklą, gražiai lietuviškai išmokdavo. Apie tai pasakojo šiuos žodžius rašančiam seserys mokytojos. Tai čia primename, kad geriau suprasti, jog a. a. kun. Kuro asmenyje ir šv. Juozapo parapija ir visa mūsų išeivija neteko didelio Bažnyčios ir tautos darbininko, kad mirtis, pakirsdama jo gyvybę, ištikrųjų, padarė mums didelį nuostolį.

Kunigai turėtų įsigyti Vyskupo Petro Pranciškaus Būčio, M.I.C. parašytą

PAMOKSLŲ

400 puslapių knyga.

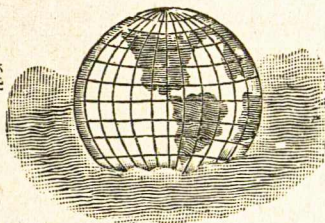
Kaina \$1.50

"LAIVAS"

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

Katalikų Pasulyje

POPIEŽIUS IŠLEIDO ENCIKLIKĄ PRIEŠ KOMUNIZMĄ

VATIKANAS. — Šventasis Tėvas Pijus XI kovo 18 dieną išleido encikliką apie naujovinius pasaulio negerumus ir kaip prieš juos kovoti, kad jais nusikračius ir atgaivinus tikrąjį krikščionišką gyvenimą. Visų negerumų pagrinde yra komunizmas, kuris atkakliai skverbiasi, pareiškia Popiežius. Jo pirmtakūnai ir jis pats, Popiežius Pijus XI, ne vieną kartą yra atsilėpę į pasaulį, nurodydami šio raudonojo siaubo pavojų. To nepakanka. Šiuo svarbiu klausimu reikalingas naujas Šventojo Sosto — tiesos skelbėjo ir mokytojo, dokumentas, kaip visas katalikiškas pasaulis to pageidauja.

Šventasis Tėvas išdėstydamas komunizmo pavojų žmonijai, iškelia reikalą su juo kovoti šeimoje. Jis pareiškia, kad moterystės svarba ir šeima pas komunistus neturi jokios reikšmės. Moteriškė išvyta iš namų ir atskirta nuo savo vaikų. Religija jų supratimu yra nuodai ir skirta tik žmonių išnaudojimui. Tat, paklauskime šv. Tėvo nuoširdaus prašymo ir savo gyvenimą tvarkykime Dievo ir Bažnyčios įsakymais.

ATGAIVINTAS PIRMŪJŲ AMŽIŲ KRIKŠČIONIŲ PAPROTYS

Newark, N. J. — Kovo 19 d., J. E. vyskupas T. J. Walsh atgaivino pirmųjų amžių krikščionių paprotį. Šv. Juozapo šventėje Mažųjų Seserų vedamoje senelių prieglaudoje buvo surengti pietūs seneliams. Pats vyskupas su kunigais jiems patarnavo.

Paterson mieste senelių prieglaudoje irgi buvo surengti pietūs. Ten kunigai patarnavo seneliams.

BIJOSI PADORIOS FILMOS

Meksikos filmų cenzoriai neįsileido filmos, kur yra vienas paveikslas, vaizduojas kaip vienuolė meldžiasi prieš švč. Marijos paveikslą. Esa, tas gali sukurstyti žmones prieš valdžią.

MOKYKLOJ SPROGO KATILAS; ŽUVO ŠIMTAI VAIKŲ

Henderson, Tex. — Kovo 18 d. Čia gautomis žiniomis, apie 500 vaikų žuvo ir sužeista susprogus garo katilui New London, Tex., vidurinėje mokykloje. Sprogimas įvyko 3:20 popietų. Mokyklos sienos išverstos, stogas nutrenktas. Daugumas viduje buvusių griuvėsiais sumalta. Mokyklą lankė apie 1,500 vaikų. Iš visų apylinkių pasiūsta pagelba.

Las suskaitys, kiek gražaus katalikiško jaunimo ir ateities vadų, ši nelaimė nunešė? O kiek tėvelių liko ne sūnų ir dukterių? Nelaimės įvyksta netikėtai. Tat, reikia melsti, kad Dievas, Kuris valdo visatą, apsaugotų mus nuo baisių nelaimių.

POPIEŽIUS PRIPAŽINO MEDALĮ EUCHARISTIJOS KARŽYGIUI

Vatikanas. — Neseniai vienam Romos priemiestyje kilo gaisras nedidelėje bažnyčioje. Vienas italų karys, nepaisant savo gyvybei grėsiančio pavojaus, įbėgo į vidų ir išnešė šventčiausį.

Apie įvykį pranešta Šventajam Tėvui, kurs per valstybinių sekretorių kard. Pacelli pasiuntė kariui pagirimo ir padėkos laišką ir pripažino jam "Beneremente" medalį.

MATYT, POPIEŽIUS ŠIEMET KANONIZUOS PALAIMINTĄJĮ JĖZUITĄ

Roma. — Sužinota, kad šventasis Tėvas, Pijus XI gal šiemet kanonizuos palaimintą Andriejų Bobolą, jėzuitą. Aną dieną pas Popiežių audijencijoje buvo prelatas Salvatore Natucci, tikėjimo kelėjas, paprastai vadinamas "velnio advokatu."

"Velnio advokato" pareiga Ritų (Apeigų) Kongregacijos susirinkimuose, svarstant beatifikavimo, arba kanonizavimo klausimus, iškelti ir statyti visoki priešinimai. Susirinkimuose jo statomos kliūtys rimtai svarstomos. Paprastai Popiežius jį pakviečia į audijenciją ir jam pirmutiniam praneša savo

nuosprendį apie beatifikavimą, arba kanonizavimą. Rytų Kongregacija neseniai užbaigė svarstyti palaiminto Andriejaus Bobola kanonizavimo klausimą. Liko tik keletas formulučių atlikti.

Pal. Andriejus Bobola, kunigas jėzuitas, už tikėjimą nukentėjo 1657 m. Rusijoje ir jo palaikai buvo Pinsko bažnyčioje. Bolševikai palaikus paėmė iš bažnyčios, nuvežė į Petrapilį ir tenai su kitomis mumijomis išstatė muziejuje. Šventojo Sosto pastangomis palaikai atvežti į Romą ir sudėti Gesu bažnyčioj.

TRIUŠKINAMAS PRIEŠKATALIKIŠKAS FANATIZMAS

Seattle, Wash. — Kaip daugely kitų, taip ir šioj valstybėj ilgas laikas vyravo prieškatalikiškas protestantų fanatizmas su nuoskauda katalikams piliečiams.

Kandidatės į mokytojas viešosiose mokylose buvo verčiamos pasisakyti kokį tikėjimą išpažįsta. Katalikėms kone visados buvo atsakomcs vietos, nepaisant jų mokslinio rekordo, gabumų ir tinkamumo.

Dabar valstybės legislatūra pravedė įstatymą, kuriuo pakirstas įsigalėjęs fanatizmas. Toks įstatymas reikalingas ir kitoms valstybėms.

PIKTADARIAI KATALIKŲ BAŽNYČIOJE

Chicago, Ill. — Į šv. Hilarijaus bažnyčią, Bryn Mawr ir Fairfield Aves., aną naktį kažkaip įsikraustė nežinomi piktadariai ir sudaužė keletą statulų. Kai kurių altorių žvakidės irgi sugadintos.

Policija stropiai ieško piktadarių.

KARIAI REIKALAUJA RELIGIJOS

Didžiausioje Paryžiaus salėje (Salle Wagram) buvo susirinkę Didžiojo karo fronto kovotojai. Jie reikalavo, kad valstybių vadai ypatingai kreiptų dėmesio į taiką. Be to, jie pareiškė, kad visur būtų užkirstas kelias plisti bedievybei, komunizmui ir naujai pagonybei. Jų nuomone ypatingas raktas į naujus laikus turįs būti religija. Todėl krikščionybei turinti būti duota laisvė. Visur turinti viešpatauti ne materialistinė, bet religinė dvasia.

ŠVENTASIS TĖVAS LAIKĖ MIŠIAS

Vatikanas. — Šv. Juozapo šventėje kiek anksčiau atsikėlęs šventasis Tėvas atlaikė Mišias privačioj koplyčioj. Tas įvyko pirmą kartą nuo susirgimo gruodžio 5 d.

LIETUVIAI AMERIKOJE

PRIMICIJOS IR PAGERBIMAS

Cleveland, Ohio. — Vasario 28 d., švė. P-lės N. Pagelbos parapijos bažnyčioje, 10 val. ryto kun. B. J. Bartis, naujai išventintas kunigu, atnašavo pirmas šv. Mišias. Žmonių privažiavo iš visų Clevelando miesto dalių, tiesiog buvo perpildyta bažnyčia.

Mišų metu asistavo kun. Petreikis, Youngstown, Ohio, liet. parapijos klebonas, ir pora kunigų kitataučių. Labai gražų ir jausmingą pamokslą pasakė garsusis pamokslininkas kun. E. Steigmanas.

Vakare, svetainėj, buvo kun. B. J. Barčio pagerbimo vakarienė, kurioj dalyvavo daug parapijiečių ir svečių.

PAGERBĖ KUN. J. SIMONAITĮ

Elizabeth, N. J. — Šv. Petro ir Povilo parapijiečiai kovo 14 d. pagerbė savo kleboną, suruošdami iškilmingą vakarienę jo kunigystės 15 metų sukakčiai paminėti ir vardadieniui prisiminti. Parapijos salė buvo perpildyta — prie stalų susėdo per 350 žmonių. Susirinkusieji džiaugsmingai pasveikino atvykusį kun. Simonaitį, lydimą svečių kunigų. Gerb. Jubiliatą sveikino visa eilė artimų draugų linkėdami visokeriopos laimės. Ant galo, kun. Simonaitis dideliu kuklumu, nuoširdžiai dėkojo visiems sveikiniams, dalyviams.

KITAS NAUJAI SUPILTAS KAPAS

Chicago, Ill. — Kovo 16 d. š. m. užmigo Viešpatyje kita šv. Kazimiero Seserų Kongregacijos narė, būtent, Seselė M. Loretta.

Iškilmingos laidotuvės įvyko pirmadienį, kovo 22 d. iš šv. Kazimiero Seserų koplyčios į šv. Kazimiero kapines.

A. a. Seselė gimė 1903 m. gruodžio 16 d. Chicago, Ill. Vėlionė vienuolyne išgyveno 17 metų.

Platinkite naudingiausį laikraštį
Tėvų Marijonų savaitraštį

“Kristaus Karaliaus Laivas”

2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. Canal 7790

T. Marijonų Rėmėjo mokesčiai ir “Laivas” metams \$3.00
Vien tik laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00. Atskiras numeris 5c

SESELĖS ROŽĖS M. LAIDOTUVĖS

Elmhurst, Pa. — Nukryžiuoto Jėzaus Kongregacijos seselė Rožė Marija mirė kovo 2 d., palaidota kovo 5 d. Vilos koplyčioje, Elmhurste.

Iškilmingas šv. Mišias laikė ir pamokslą sakė kun. P. Juškaitis iš Cambridge, Mass.

Prieš įstojant į vienuolyną seselė Rožė Marija buvo panelė Monika Benušitė, pp. Benušių dukrelė iš Cambridge, Mass. Ji įstojo į novicijatą rugpiučio 29, 1933; priėmė šv. abitą rugpiučio 18, 1934, ir sudėjo įžadus rugpiučio 13, 1936.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO**Į NEMUNĄ ĮLŪŽO KUN. ŽEMAITIS**

Kaunas. — Tarp Gelgaudiškio ir Vitėnų į Nemuną įlūžo keli žmonės, bet visus pavyko ištraukti. Šiomis dienomis įlūžo ir pateko po ledu saležietis iš Vitėnų vienuolyno, kun. J. Žemaitis, kuris išsigelbėjo pats vienas. Jis iš vakaro pro tą vietą Nemuną pervaziavo su automobiliu, o rytojaus dieną įlūžo eidamas pėsčias.

NORI ANTROS BAŽNYČIOS

Utena. — Kaip teko patirti kat. vyrai paskutiniam savo susirinkime išskėlė sumanytą statyti Utenoje antrą bažnyčią. Iš tikrųjų dabartinė parapijos bažnyčia miestui ir parapijai yra per maža. Tačiau bažnyčios statymo klausimas tuo tarpu atidėtas.

**PASKAITOS PASAULĖŽIŪROS
KLAUSIMAIS**

Telšiai. — Kiekvieną penktadienį gavėnioj kino salėje J. E. Vysk. P. Būčys duoda įdomias paskaitas pasaulėžiūros klausimais. Tenka pažymėti, kad paskaitomis visi domisi ir gausiai lanko.

ĮKĖLĖ NAUJĄ VARPĄ UŽ 30,000 LITŲ

Kelmė. — Į Kelmės bažnyčios bokštą buvo įkeltas naujas didelis varpas, kuris kaštavo 30,000 lt. Jis buvo nupirktas už suaukotą dosnių parapijiečių aukas. Ypač daug dirbo kleb. kun. Vytuvis.

MIRĖ DIDELIS ABSTINENTAS

Žem. Kalvarija. — Rotinėnų km. mirė Pr. Bieliauskas, 69 metų amž. Vėlionis buvo vienas iš tų, kuris drįso pasipriešinti rusų valdžiai, uoliai kovojo už kryžių ir t. t. Per

visą savo gyvenimą nerūkė ir negėrė degtinės, daug dirbo valsciūje.

PALAI DOTAS KUN. JUOZAPAS VITKUS

Janapolis. — Čia, dalyvaujant tūkstantinei miniai ir 12 dvasininkų, palaidotas kun. Juozapas Vitkus. Šioje parapijoje kun. J. Vitkus klebonavo 32 mt. Prieš mirtį vienerius metus kapelionavo Girėnų prieglaudoje; čia ir mirė. Buvo spaudos bičiulis. Rusų valdininkų žiaurumus net vienam Berlyno dienrašty aprašė. Parašė knygėlę: "1863 mt. sukilimas Lietuvoje." Prieš mirtį pradėjo rašyti "Didžiojo karo atsiminimas" dėją, jį liko nebaigti.

LIETUVIŲ DAINOS HEBRAIŠKAI

Žinomas žydų poetas I. D. Kamzonas, gimęs Lietuvoje, išvykęs Palestinon pradėjo versti lietuviškas dainas į hebrajų kalbą. Jau turi išvertęs apie 100 dainų. Dabar atvykęs Lietuvon poetas Kamzonas rengiasi visas išverstąsias dainas išleisti vienoje knygoje. Kamzonas yra Palestinos hebrajų laikraščių artimas bendradarbis.

MALDINGA PARAPIJA

Gelvonai. — Gelvoniečiai turėjo nepaprastą rekolekcijas. Jas vedė Tėvas Masilionis, jėzuitas pamokslininkas. Jos davė naujus laimėjimus. Pavyko sutelkti krūvon net 800 vienių vyrų ir visus bendrai organizuotai prileisti prie Komunijos. Visas 3 d. mas. bū-

MALDAKNYGĖS

<i>Dievo Malonių Šaltinis</i> — juodais gerais virš. paauksuotais lapų kraštais	\$3.75
<i>Dievo Malonių Šaltinis</i> — juod. odos virš. paauksuotais lapų kraštais ..	\$4.00
<i>Naujas Aukso Altorius</i> — juodais odos virš. paauksuotais lapų kraštais ..	\$1.75
<i>Angelas Sargas</i> — juod. paauk. virš. ..	\$1.50
<i>Maldaknygė ir Baž. Vad.</i> — odos virš.	\$1.25
<i>Maldaknygė ir Baž. Vad.</i> — raud. lap. kraštais	60c
<i>Maldų Rinkinėlis</i> — odos viršeliais	\$1.50
<i>Maldų Rinkinėlis</i> — juod. gerais virš. ...	75c
<i>Šventas Dieve</i> — juod. gerais viršeliais didelėmis raidėmis	\$2.50
<i>Jėzus Mano Pagelba</i> — didelėmis raidėmis	\$2.50

"DRAUGO" KNYGYNAS

2334 So. Oakley Ave.

Chicago, Ill.

du vienu balsu giedojo visi rekolektantai, kasdien apie 2,000 žmonių. Žmonių išpažinčių dienomis klausė 10 kunigų.

Gelvonuose jau 18 metų klebonauja Dekanas Rap. Juknys.

PAMIRŠTA ISTORINĖ VIETA

Bagaslaviško parapijoje, netoli Gelvankų vnk. auga didelis medis. Prie medžio daug metų stovėjo medis kryžius, kol pagaliau šiais metais nuo senyvo amžiaus nuvirto. Seni žmonės pasakoja, kad šioj vietoj baudžiavos laikais stovėjusi bažnytėlė, į kurią baudžiauninkai eidavę melstis. Šią istorinę vietą apylinkės gyventojai mano kokiu nors paminkslu įamžinti. Manoma naują kryžių pastatyti, kad neišnyktų iš atminties prosenių buvusi šventovė.

AKLAS RAŠYTOJAS

Kaune Žaliajame kalne gyvena Pranas Daunys, karo invalidas, dėl Lietuvos Nepriklausomybės kovosė netekęs regėjimo. Nustojimas akių šviesos bene bus viena iš didžiausių žmogaus nelaimių. Tačiau šis žmogus, nors ir neregys, bet savo sielos akimis geriau ir giliau pastebi gyvenimo reiškinius tikrumoje ir išreiškia darbais, kurie nepardingsta su kartu. Taip aklas būdamas jis parašė du veikalus, vieną daugiau autobiografinį "Vargo keliais" ir šiais metais novelių rinkinį "Ties likimo sostu." Be to jis puikiausiai groja pianu ir skambina kanklėmis, o atliekamu laiku moko žaliakalnių mokyklinį jaunimą skambinti kanklėmis. *M. Pls.*

ŠIS TAS IŠ RELIGINĖS — KULTŪROS VEIKLOS

Ukmergė. — Ukmergėje koncentruojasi parapijos ir apskrities veikimas. Parapija didžiulė, be to, dvilypė: miestas ir per 30 kaimų. Nemažas ir apskritis: per 20 apylinkės parapijų. Šiame didžiame plote religinės — kultūros veiklos puoselėjimas per eilę metų buvo beveik išimtinai Ukmergės parapijos kunigų sielvartas. Nuo šių metų pradžios įvyko darbininkų susigrupavimas ir darbo pasidalinimas. Visi apskrities centrai ("Pav." Vyrų S-gos, "Angelaičių" Sąjūdžio Liet. Kat. Moterų Dr-jos, Liet. Kat. Vyrų S-gos, "Angelaičių" Sąjū-

džiai) susisprietė prie mažosios bažnytėlės Kauno g. 2.

Parapija pasilieka tik parapija. Todėl ruošiamasi religinį — kultūrinį parapijos veikimą žymiai suintensyvinti. Ypač susirūpinta čia jau seniai pageidaujama darbininkų sąjūdžiui.

— Per 1936 m. visoje Lietuvoje gyventojų skaičius padaugėjo 27,000 žmonėmis.

Marijonų Vedamųjų Misijų Tvarkraštis

Gavėnios metu

Brockton, Mass., kun. Juozo Švagždžio klebonaujamoje bažnyčioje, kovo 15—28 d., misijos, kun. Juozas Vaškevičius, M.I.C.

Maspeth, N. Y., kun. Jono Balkūno klebonaujamoje bažnyčioje, misijos, kovo 21—28 d., kun. Alphonsas Jagminas, M.I.C.

Girardville, Pa., kun. Mykolo Daumanto klebonaujamoje bažnyčioje, misijos, kovo 22—28, kun. Adomas Morkūnas, M.I.C.

Velykų metu

Omaha, Nebr., kun. Juozo Jusevičiaus klebonaujamoje bažnyčioje, misijos kovo 31—balandžio 11 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C.

Pittsburgh, Pa., kun. V. Vaišnoro klebonaujamoje bažnyčioje, misijos balandžio 5—13 d., kun. Adomas Morkūnas, M.I.C.

Lawrence, Mass., kun. Prano Jurė klebonaujamoje bažnyčioje balandžio 5—13 d., kun. Juozas Vaškevičius, M.I.C.

Melrose Park, Ill., Mt. Carmel bažnyčioje, misijos balandžio 11—18 d.

Shenandoah, Pa., kun. Juozo A. Karaliaus klebonaujamoje bažnyčioje, misijos balandžio 19—geg. 2 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C., ir kun. Adomas Morkūnas,

Philadelphia, Pa., kun. Igno Zimblio klebonaujamoje bažnyčioje, geg. 31—birž. 6 d., misijos, kun. Adomas Morkūnas, M.I.C.

Cicero, Ill., kun. Jeronimo Vaičūno klebonaujamoje bažnyčioje, novena į šv. Antaną, birželio 4—13 d., tėvas generolas kun. Andrius Cikoto, M.I.C.

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Kunigų Seminarijos Kopyčios Statybą!

AUKAS SIŪSKITE ŠIUO ADRESU:

Tėvas JONAS JAKAITIS, M. I. C. — Marian Seminary — Hinsdale, Illinois